

Antologia de Mompó a l'IVAM

Mompó: "Madrid, als anys cinquanta, era un desert cultural"

Dins el programa de mostres dels artistes més rellevants del País Valencià, l'IVAM exposa una mostra antològica de Manuel Hernández Mompó (València, 1927). En aquesta entrevista ens parla de la seua formació, de les relacions amb València, París, Itàlia, i de la seua obra.

¿ *Quin paper va tenir el seu pare en la seua*

formació artística?

—De lliurament total. Va fer de mi un pintor infatigable. Li dec, sobre tot, els aspectes més directes i espontanis de la meua obra.

—*¿Quins records té de la vida valenciana de la postguerra?*

—Era una ciutat molt gran, plena de colors i d'humanitat. Fam, hi havia molta fam. Cues, moltes cues per comprar. Odi. Tothom parlava en veu baixa...

—*¿Com era l'Escola de Belles Arts de València en aquell temps?*

—Hi havia molta disciplina i professors sorollistes. Compartien l'avorriment amb la il·lusió entre els grans companys del moment. Teníem moltes inquietuds. Sobretot per trencar amb l'acadèmia.

—*¿Que impressions guarda del seu primer viatge a París l'any 1950?*

—Tot el que vaig veure em va enlluernar. Em va sorprendre l'audàcia i la llibertat. No entenia res de res. Vaig descobrir l'existència dels colors de l'art actual. De vegades em demanava a mi mateix. ¿Com era possible allunyar-se tant d'un model determinat? Vivia entre la sorpresa i la confusió. Allí vaig començar a lluitar en el món de l'art.

—*L'any 1954 va anar a viure a Itàlia. ¿Quina influència va tenir aquell país en la seua formació pictòrica?*

—Per a mi va ser molt important reconèixer la influència d'Itàlia en l'obra dels pintors espanyols. Vaig guanyar en llibertat. En aquell moment desapareix el cavallet davant la model.

—*L'any 1955 se'n va vostè a Holanda. ¿Quins records té de l'experiència holandesa?*

—Era un altre país, uns altres paisatges, uns altres costums. Un art diferent. Vaig descobrir-hi Rembrandt, Vermeer... El Museu dels Clàssics, el Kroller-Müller d'Otterlo i, sobretot, el Stedelijk Museum d'Art Contemporani d'Amsterdam. Un

museu, per cert, viu. ¡Molt viu!, on l'art actual s'integrava en la vida quotidiana. Tinc un gran record d'aquest museu. La meua pintura en aquell moment és, sobretot, un personatge sol amb un fons natural: la Mediterrània. Pintava dins d'un cubisme analític i linial amb colors sobris.

—*L'any 1957 retorna a Madrid. ¿Com era l'ambient cultural de la capital espanyola de l'època?*

—Madrid, els anys cinquanta, era un desert cultural. Hi havia la censura i moltes traves per a qualsevol activitat. Ser creatiu, en aquell moment, era un problema. No hi havia, pràcticament, galeries d'art per exposar art contemporani. Amb molts esforços uns quants vam aconseguir exposar la nostra obra a les sales de l'Ateneo de Madrid.

—*¿Quina importància tenia per a vostè la figura humana en el anys cinquanta?*

—Crec que en aquella època vaig començar a pintar venedors ambulants. Temes que descobria als carrers de València i que jo interpretava al meu estudi. Era gent molt expressiva. Que ho donava tot. Que oferia el que portaven damunt. Pintava els seus colors, les seves formes i els seus crits.

—*Un poc després vostè se'n va a viure a Eivissa.*

—L'illa va marcar totalment la meua obra. La llum, el mar i la blanca arquitectura d'Eivissa m'impressionà molt fortament fins avui dia... Vaig viure amb molta llibertat, amb una sèrie d'artistes units per un afany de creació renovador. I sempre acompanyat pel potent ambient de la Mediterrània...

—*¿Quina significació té el color blanc en la seua obra?*

—El color blanc és el punt per saber el pes dels colors utilitzant-lo com a mesura. Al costat del blanc hi ha els colors que serveixen com ambient. El blanc és també l'espai on el pintor-orquestra dirigeix i ordena les escenes de la seua música.

—*L'any 1968 participa vostè en la*

Biennale di Venezia. ¿Quina importància va tenir aquesta experiència en la seva trajectòria artística?

—Jo vaig exposar en la Biennale di Venezia un total de dotze obres de gran format dins d'una sala negra on els quadres flotaven. Era un cant a la gran qualitat de l'ésser humà: la imaginació. Tractava de cercar en aquestes obres que l'espectador s'identificara amb el món viu que és al nostre entorn. Pintava, en aquell moment, como si escriguera. Reemplaçava les lletres per colors i formes vives en constant moviment. En aquella època ocorrien moltes coses... Tenia molts desitjos, de viure, parlant, gesticulant, corrent... Em donaren, fins i tot, el Premi Internacional de la Unesco.

—*Per a un pintor abstracte com vostè, quina significació va tenir la creació del Museu d'Art Abstracte de Conca.*

—La inauguració del Museu d'Art abstracte de Conca fou una mostra del que feien els pintors d'aquella època. Tots estem en deute amb Fernando Zobel i la seva difusió de l'art contemporani. Fins i tot Madrid va canviar. S'obrien més galeries d'art i l'interès per la nostra obra era major.

—*Vostè va viure els anys seixanta als Estats Units. ¿Que va representar aquella experiència?*

—Amèrica em va impressionar molt. Allà tot és gran. És aviat encara per poder expressar el que en pense...

—*Vostè ha pintat, dibuixat i fins i tot ha fet escultures. ¿Quina importància té l'escultura en la seua trajectòria artística?*

—No arribem mai a saber les raons de qualsevol acte creatiu. Amb l'escultura em passa el mateix que amb l'experiència amb els Estats Units... És aviat per poder respondre.

—*¿Ha dibuixat, per cert, molt?*

—Sempre m'ha agradat separar el dibuix del color. El dibuix és l'esquelet. I el color, la vivència.

Manuel Garcia